

tíðindablaðið sosialurinn

Telefon 118 20
Argjavegur 26, 3800 Argir
Postsmoga 76, 3800 Tórshavn

Útgevandi: P/f Sosialurinn ©
Ábyrgdarblaðstjóri: Jan Müller
Fyrirtaksstjóri: Krisjan Dahl
Blaðfólk: Hogni Djurhuus
Randi Jacobsen
Tórfinn Smith
Ljósmyndari: Kalmar Lindenskov
Uppseting: P/f Sosialurinn
Prent: P/f Pressan 1981

Sambandið og EF-sáttmálar

SAMBANDSFLOKKURIN hevur lagt fram á ting álit um EF-sáttmálan, og áhuga-vert er at siggja teir skriva um, at hesin seinasti sáttmálin skal vera verri enn undanfarnu.

HUGSA VIT um teir sáttmálar, sum Pauli Ellefsen fekk tingað seg fram til, er hesin seinasti fyrimyndarlíga góður.

MINNILUTIN í marknaðarnevndini Pauli Ellefsen og Jógvan Olsen harmast um minking í makrel- og sildakvotum. P.E. gloymir helst við vilja, at tá hann tók við sum lögmaður, høvdu vit tilsamans 23.500 tons av makrel, harav 2.500 tons av tí eystara stovninum. Nú hann slapp endanum, eru vit komnir niður á 7.500 tons makrel, harav einki av tí eystara stovninum í Norðsjónum. So kann ein og hvør gera sær metingar um, hvør hevur slakað fyri EF.

EITT ANNAÐ dømi, sum allir føroyingar kenna, eru rækjurnar. Har høvdu vit 1880 tons í Vesturgørnlandi og nú 475 tons.

EITT ER GIVIÐ, at skal tað ganga líka illa hjá okkum komandi árin, sum tað gekk hjá Paula Ellefsen, so hava vit ongan sáttmála við EF langt áðrenn hetta skeiðið er runnið.

oddagrein

AT Jógvan Olsen eigur nakran lut í hesum álitinum, ivast vit stórliga í. Jógvan Olsen var formaður í Marknaðarnevndini, tá seinasti sáttmálin við EF varð gjørdur. Tá var ein niðurskurður uppá 1500 tons av makrel og sildakvotan vestan fyri fór úr 1620 tons-um og niður í 700 tons.

ADRIK ROYNDU at mót-mæla, uttan at Jógvan Olsen læt við seg koma. Nú sigur hann, at 50 tons minni beinir fyri teimum smáu nótabátunum.

NEI, Pauli Ellefsen og Jógvan Olsen: Tað sum beinir fyri teimum smáu nótabátunum, var tann fyrsta av-talan, sum Pauli Ellefsen gjørdi við EF, tá hann slepti einum av ríkastu fiskiøkjunum — Norðsjónum — annaðhvørt tað var við vilja ella av óvart. Tað gav teimum smáu nótabátunum mønustingin.

VIT HAVA ta tiltrúgv til verandi landsstýri, at tað hevur eina kønari hond við hesum viðurskiftum, men tað verður tørført at hála tað innaftur, sum út er givið.

H.

Barnakona

Eg kann ikki lata vera við at koma við eini viðmerking aftaná at hava lisið í bløðunum um hvussu illa barnakonur verða viðfarnar á Landssjúkrahúsinum.

Ti vil eg siga frá minum royndum. Eg gekk javnan til ljósmóður her á staðnum og fekk boðið at fara á hvíldarheimið tann síðsta mánaðin, og er tað ein tíð eg minnst á við gleði. Eg haldi at barnakonur ongastaðni koma at

hava tað betur enn har.

Av serligum orsökum vildi yvirlæknin Marner Simonsen at eg skuldi innleggjast.

Eg varð sjúk um náttina, og ljósmóðurin sendi boð eftir MS, og eg fekk keisaraskurð. Eg hevði ikki kunnað átt sjálv.

Eg fekk eina góða viðferð bæði á A2 og A3, sjálvt um har allastaðni var fult av sjúklingum, ið

trónuðu til nógva hjálps.

Tað er gott at vita sær, at ein kann koma á Hvíldarheimið og verða vissur í at kunna koma á LS at føða.

Fyrr áttu allar heima; men tað endaði ikki altíð so gott, so vælsignaðar verði ikki so ónøgdar.

MK

Góða Ingeborg

Hjartaliga tillukku við sigrinum.

Eg havi ikki skrivað undir adressuna um at fella teg. Ti fari eg at biðja blaðið um at fáa adressuna í blaðið. Eg vil ikki hava innanhýsis krigg millum mannin og meg.

Ein flakakvinna

Adressan, sum flakakvinnan sipar til, gekk runt á Polarfrost fyrri tveimum árum síðan og hevði til endamáls at fáa Ingeborg Vinther frá sum formann í arbeiðskvinnufelagnum Fjallbrúður. Vit halda tað ikki vera rætt at seta adressuna í blaði, ti

tað tænar ongum endamáli.

blaðstj.

Ortopæd spurningurin

Tað var ikki eiti á so nógva spurdist burtur úr uppskotinum hjá Essa Arge býráðslimi og lögtingsmanni á tingi um setan av aftur einum yvirlækna at starvast saman við sær á skurðeildini við sjúkrahúsið í Havn.

Ein orsök man helst vera hon, at hetta var væl fyrirreikaður ágangur á vælverkandi smærri sjúkrahúsin.

Önnur orsök er hon, at undirritaði loyvið sær at bera fram sannleikan um arbeiðslagið á skurðeildini við sjúkrahúsið í Havn frá tingsins røðarapalli, ein sannleiki lögtingsformaðurin ikki toldi og royndi at verja sum ósannindi.

Neyvan kann tað hugsast at formaðurin gjørdi hetta av lokalpatreotiskum orsökum, meira man tað vera torvandi kunneleiki til veruleikan, ella kanska eitt aktuelt fyrirbrigði um at taka hattin av fyri teimum stóru...

Tó so, nú man formaðurin hava fingið vátan fyri at beint var frásagt, tað veri seg gjøgnum lesarabrev frá avvarðandi, samrøðu við sjúkling og frásagn frá lækna á landssjúkrahúsinum um veruligu viðurskiftini.

Leggjast kann afturat, at undirritaði við vitjan á sjúkrahúsinum her persónliga frá sjúklingi hevur fingið tókkið fyri úttaluna á

tingi, og vigar hetta munandi meira enn ógrundaðu glepsini frá J. Lindenskov, lögtingsmanni.

Nú vita vit væl, at læknar ikki eru nokur smámennt. At ikki ein og hvør hevur dirvi til at umrøða veruleikan, heldur ikki man hetta vera til nyttuna. Her verður hugsað um áheitan J. Lindenskovs á Arna Joensen um at hesin átti at vent sær til embætislæknin við trupulleikum sínum. Kundi hugsað mær at spurt J. Lindenskov, hvat hendi, um so varð gjørt? Litið man tað hjálpa hjá Palle bá at klaga á hesum øki.

Er áskoðanin broytt?

Læknin, ið legði út við hesi greinarøð, var vist fyrrverandi röntgenlæknin, sum í øðrum skriviumfari var komin til ta niðurstøðu, at tað ikki var órimiligt við tveimum serlæknum á hesum økinum, ein í Havn og ein í Klaksvík.

Hvi ikki ein í Suðuroy eisini? Hvør er orsök til hesa niðurstøðu nú, tá sami læknin fyri árum síðan í bløðunum fasthelt, at sjúkrahúsið í Havn var útbúgvingarstovnur, har skuldu ti allir serlæknar setast og allar viðgerðir fara fram. Grundarlagið undir slíkum sjúkrahúsum er 200 túsund ibúgvar, meðan vit framvegis eru

tey 45.000 og verður útbúgvingin og góðkenning til mett samsvarandi hesum. Tað er ti rimiligt at seta sær tann spurning, um áskoðanin nú er broytt, ella er sikið eitt annað?

Løgin pástandur

Annar yvirlæknin við narkosu sum sergrein týggjar sær í Dagblaðnum sum sjóleysur laksur, her er talan um pástandir og skilaleysar skuldsetingar. So sum tað, at ávisir politikarar eru farnir í hernað móti sjúkrahúsinum í Havn. Ein skuldi trúð at slíkt slutur bert kundi verið sagt í narkosurúsi.

Hvør hevur reist spurningin um serlæknar, og vavt alt í ein ellibita?

Somilgari var um Ó.M. saman við øðrum gav teim minni sjúkrahúsum arbeiðsfríð, ti ikki kann sigast, at narkosulæknin hevur órógvað á tí fakliga økinum, heldur óvugt, fyri ikki beinleiðis at visa til konkret dømi á hesum sinni, hvar fakfelagslig argument vóru avgerandi fyri hjálparveiting til sjúkling ella ikki. Skuldi Ó.M. ynskt fleiri dømi, eru tey tók.

Hetta lýsir best viljan hjá Ó.M. um samstarv við smærri sjúkrahúsin. Nei, harra Ó.M. her rámar helst danska tiltakið um «at hensigten helliger mid-